

Arrest

nr. 28 608 van 11 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 januari 2009 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd betekend op 9 maart 2009.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze wordt gemotiveerd als volgt:

"(...) De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale

identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat om de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.

De verzoeker legt attesten van de ambassades van Afghanistan en Pakistan voor waaruit volgens hem zou moeten blijken dat hij geen enkel van beide nationaliteiten zou bezitten. Hij voegt eraan toe dat de procedure ter verkrijging van staatloosheid werd opgestart bij de rechtbank van Eerste Aanleg te Gent en dat deze procedure nog hangende is.

Deze motivering kan niet worden aanvaard om de verzoeker vrij te stellen van de hierbovenstaande ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake het voorleggen van een identiteitsdocument. Hij stelt zelf dat de procedure ter verkrijging van staatloosheid op het moment van indiening van voorliggend regularisatieverzoek nog hangende is, zodanig dat het invoeren van die beweerdde staatloosheid om de ontstentenis van een identiteitsdocument te verantwoorden, voorbarig is. Het volstaat niet om een verklaring af te leggen ter gelegenheid van een regularisatieverzoek. Heden bevat het elektronische dossier van de betrokkene helaas nog geen uitspraak in deze kwestie.

De verzoeker legt wel een document voor waaruit blijkt dat de Pakistaanse ambassade zijn nationaliteit niet kan bevestigen noch weerleggen daar hij klaarblijkelijk geen enkel document heeft voorgelegd. Dit bewijsstuk bewijst niet dat hij niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt.

Voorts dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) niet van oordeel is dat de verzoeker staatloos zou zijn. In het schrijven van deze instantie in antwoord op een vraag uitgaande van het Parket van de Procureur des Konings in het kader van de procedure ter verkrijging van de staatloosheid, liet de Commissaris-generaal weten dat juridisch gezien elkeen die in Pakistan geboren werd volgens de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951 staatsburger is van Pakistan want geboren op het grondgebied van Pakistan (schrijven dd. 11/06/2008 werd toegevoegd aan het dossier van de betrokkene).

Voorts wordt in deze brief aangehaald dat er ernstige twijfels zijn aan de beweerdde Afghaanse origine. Deze twijfels worden bevestigd door de vaststelling dat hij bij zijn asielaanvraag in Slovakije als nationaliteit "Pakistan" opgaf. Ook de naam die hij aldaar opgaf, (M.G.), wijst hierop.

Fraus omnia corrumpit. Door het gebruik van een alias-identiteit kan mijn inziens heden geen geloof meer gehecht worden aan de nu door de betrokkene opgegeven identiteit, zijn Afghaanse origine, en de daarmee samenhangende beweerdde staatloosheid.

De bewijslast berust bij de betrokkene. Zolang de verzoeker geen uitspraak voorlegt van de Rechtbank van Eerste Aanleg waarin zijn staatloosheid wordt bevestigd, kan zijn vermeende staatloosheid om de hierboven vermelde redenen niet worden aanvaard als geldige motivering voor het niet voorleggen van een aanvaardbaar identiteitsdocument. (...)"

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog niet de bevoegdheid heeft om deze toe te kennen. Te dezen dient er nog op gewezen te worden dat er nog geen rolrecht verschuldigd is en de procedures bij de Raad dus kosteloos zijn.

3. Over de grond van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, "*motiveringsverplichting*", van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoeker werpt ook op dat de bestreden beslissing behept is met een tegenstrijdigheid.

Verzoeker stelt:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag onontvankelijk is.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is.

a). De weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt door de verzoekende partij als een vernederende behandeling beschouwd in de zin van art. 3 E.V.R.M.

De bestreden beslissing bevat een tegenstrijdigheid.

Inderdaad de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat het voorbarig zou zijn om verzoekers aanvraag ontvankelijk te verklaren omdat zijn procedure staatloosheid nog niet beëindigd is.

“... zodanig dat het inroepen van de beweerde staatloosheid om de ontstentenis van een identiteitsdocument te verantwoorden, voorbarig is.”

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt bovendien:

“Heden bevat het elektronische dossier van de betrokkene helaas nog geen uitspraak in deze kwestie.”

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat het voorbarig is om de aanvraag te behandelen dan dient de Dienst Vreemdelingenzaken de uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent af te wachten alvorens een uitspraak te doen.

Inderdaad indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de uitspraak inzake de staatloosheid van belang om het verzoek tot vrijstelling van de identiteitsvoorwaarde te beoordelen, dan dient de Dienst Vreemdelingenzaken hiernaar te handelen en de uitspraak af te wachten alvorens een beslissing van (on)ontvankelijkheid te nemen.

liet kan evenwel niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag toch behandelt zonder de uitspraak af te wachten.

Als het voorbarig is om de vrijstelling te verlenen, is het voorbarig om reeds een behandeling van onontvankelijkheid te nemen.

Niets verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om reeds een beslissing te nemen.

b). Verder wenst verzoeker te verwijzen naar het officieel engagement van de Regering.

Verzoeker is ondertussen enkele jaren in België. De verzoeker spreekt Nederlands, heeft vormingen gevolgd en heeft gewerkt. Hij kan ook in de toekomst tewerkstelling bekomen.

In die omstandigheden is er wel degelijk sprake van een duurzame verankering.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid geeft gezien het engagement van de Regering uiting van een willekeur die alle redelijkheid tart.

Verzoeker mag er terecht van uitgaan dat hij, gezien het engagement van de minister, de duur van zijn asielprocedure en de integratie, gemachtigd kan worden tot verblijf.

Ook al verblijft verzoeker thans theoretisch, ingevolge van de huidige situatie zijnde de afwezigheid van enige uitvoering van het regeerakkoord draagt de verwerende partij mee schuld aan de impasse en de situatie van uitzichtloosheid van de verzoeker (en vele anderen)

Artikel 3 van het E.V.R.M., bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Het regeerakkoord bestaat al bijna 2 jaar en nog steeds is er geen uitvoering hiervan door de verwerende partij tot stand gebracht.

De verwerende partij mag zich niet verschuilen achter zijn eigen fout.

BESLUIT

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing getroffen is op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag onder het kopje “Voorleggen identiteitsbewijs” opwerpt: *“Verzoeker is in het bezit van attesten van de ambassade van Afghanistan en Pakistan waaruit blijkt dat hij geen enkel van beide nationaliteiten bezit. Hiermee heeft verzoeker afdoende bewezen de nodige stappen te hebben gezet teneinde zijn afkomst en identiteit te bewijzen. Bijgevolg dient de verzoeker staatloos te worden verklaard. De procedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent is opgestart en actueel nog hangende.”*

3.5. Het komt de Raad voor dat de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk te werk is gegaan door in de bestreden beslissing te stellen dat het invoeren van de beweerdde staatloosheid om de ontstentenis van een identiteitsdocument te verantwoorden, voorbarig is. Evenmin blijkt hieruit een tegenstrijdigheid. Verzoeker opteert ervoor om, in het stadium waarin zijn aanvraag tot het doen erkennen van de staatloosheid hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg, een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en de hangende procedure specifiek in te roepen als grond die hem vrijstelt van het vervullen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het feit dat een staatloosheidsprocedure hangende is houdt geenszins in dat men staatloos wordt verklaard en de gemachtigde van de minister antwoordt dan ook op een deugdelijke en pertinente wijze dat het invoeren van de beweerdde staatloosheid voorbarig is. Er kan van de gemachtigde van de minister, die verondersteld wordt binnen een redelijke termijn een beslissing te treffen aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging, niet verwacht worden dat hij ambtshalve de uitspraak van de rechter in eerste aanleg afwacht. Geen enkele reglementering verplicht hem daartoe. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de gemachtigde van de minister zorgvuldig tewerk gegaan is door zelf na te gaan of de rechtbank van eerste aanleg ondertussen uitspraak gedaan had alvorens een beslissing te treffen. Daargelaten de vraag of een vonnis waarbij de staatloosheid wordt vastgesteld een rechtvaardiging kan inhouden voor het ontbreken van een identiteitsdocument, staat het verzoeker vrij om, zoals de verwerende partij trouwens ook opwerpt, na het verwerven van het statuut van staatloze een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

3.6. Zoals de verwerende partij terecht stelt, heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in zijn arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994 in zijn overweging B.5.4 het volgende gesteld: *“Onder folteringen of wrede en onmenselijke behandelingen moeten die handelingen worden begrepen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht met het oog bijvoorbeeld op het verkrijgen van informatie of bekentenissen van het slachtoffer, de bestraffing van het slachtoffer of het onder druk zetten of intimideren van het slachtoffer of derden. Vernederende behandelingen van hun kant zijn handelingen die degenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten.”* De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing als vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

beschouwd kan worden. Het feit dat men een negatieve beslissing krijgt waar men de verwachting heeft een positieve beslissing te krijgen maakt nog geen schending uit van artikel 3 EVRM.

3.7. Waar verzoeker betoogt dat hij er terecht van mag uitgaan dat hij, gezien het engagement van de regering en de duur van zijn asielprocedure en zijn integratie, gemachtigd kan worden tot verblijf en dat het uitblijven van de uitvoering van het Regeerakkoord hem als vernederend voorkomt zodoende dit alle redelijkheid tart en artikel 3 EVRM schendt, benadrukt de Raad dat beleidsopties en regeringsverklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de uitdrukkelijke wetsbepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat juridische grondslag verschaft aan de bestreden beslissing. De beleidsopties en de regeringsverklaring, waarvan verzoeker gewag maakt, zijn geen rechtsnormen waaraan een administratieve beslissing dient getoetst te worden. Het betreft politieke intenties die nog niet in reglementaire bepalingen zijn gegoten. De rechtszekerheid zou bovendien in het gedrang komen indien het bestuur bij het nemen van beslissingen politieke verklaringen zou laten primeren op wetten en reglementaire bepalingen. Bijgevolg kan verzoekers standpunt dat de gemachtigde hiermee rekening diende te houden, niet worden bijgetreden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het niet uitvoeren van het regeerakkoord een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitmaakt. Dienaangaande verwijst de Raad nog naar het gestelde in punt 3.6.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA